

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
РАДА МОЛОДИХ УЧЕНИХ при МОН УКРАЇНИ
РАДА МОЛОДИХ УЧЕНИХ при ХОВА
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені Г. С. СКОВОРОДИ
РАДА МОЛОДИХ УЧЕНИХ ХНПУ
імені Г. С. СКОВОРОДИ
КАРДІФФСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ
МЕТРОПОЛІТАН (Велика Британія)
ТЕЛАВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ
ЯКОБА ГОГЕБАШВІЛІ (Грузія)
ПОМОРСЬКА АКАДЕМІЯ В СЛУПСЬКУ (Республіка
Польща)
УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ АДАМА МІЦКЕВИЧА В
ПОЗНАНІ (Республіка Польща)

НАУКА ТА ОСВІТА В ДОСЛІДЖЕННЯХ МОЛОДИХ УЧЕНИХ

Матеріали

IV Міжнародної науково-практичної
конференції для студентів, аспірантів, докторантів,
молодих учених

18 травня 2023 року

Харків 2023

Головний редактор:

Бойчук Ю. Д. – доктор педагогічних наук, професор, член-кореспондент НАПН України, ректор Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди

Редакційна колегія:

Бережна С. В. – доктор філософських наук, професор, проректор з наукової, інноваційної та міжнародної діяльності Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди;

Башкір О. І. – доктор педагогічних наук, доцент, професор кафедри педагогіки, голова ради молодих учених Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди;

Боярська-Хоменко А. В. – доктор педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри освітології та інноваційної педагогіки, заступник голови ради молодих учених Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди;

Коробкіна О. Г. – директор наукової бібліотеки Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди;

Скидан Я. А. – здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти спеціальності 035 Філологія, заступник голови ради молодих учених ХНПУ імені Г. С. Сковороди;

Матей Ю. Ф. – здобувачка другого (магістерського) рівня вищої освіти соціологічного факультету ХНУ імені В. Н. Каразіна;

Чихаріна К. І. – здобувачка третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти кафедри освітології та інноваційної педагогіки, викладачка кафедри східних мов ХНПУ імені Г. С. Сковороди

*Затверджено редакційно-видавничою радою
Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди
(протокол № 5 від 17 травня 2023 року)*

Наука та освіта в дослідженнях молодих учених [Електронне видання] : матеріали IV Міжнар. наук.-практ. конф. для студ., аспірантів, докторантів, молод. учених, Харків, 18 трав. 2023 р. / Харків. нац. пед. ун-т ім. Г. С. Сковороди ; [редкол.: Ю. Д. Бойчук (голов. ред.) та ін.]. – Харків, 2023. – 244 с.

У збірнику відображено тези IV Міжнародної науково-практичної конференції для студентів, аспірантів, докторантів, молодих учених «Наука та освіта в дослідженнях молодих учених», що проходила на базі Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди з нагоди Дня науки. Він містить результати теоретичних та емпіричних досліджень молодих учених України в умовах сучасних викликів.

Матеріали стануть у пригоді науковцям, докторантам, аспірантам, викладачам, магістрам і студентам закладів вищої освіти, практикам у галузі освіти.

роки ця громада залишила цю деномінацію, оскільки погляди Патона «змінилися і розширилися». Він прийняв погляди адвентистських течій, що сповідували подібні до універсалізму ідеї «прийдешнього віку». Починаючи з 1873 року Патон проповідував та читав біблійні лекції у різних місцях штату Мічиган у співпраці з незалежним адвентистським проповідником Нельсоном Барбуром, а з 1877 року – також з Чарльзом Расселом. Був автором трьох книг «Світанок Дня» (1880 р.), «Мойсей і Христос» (1896 р.) та «Ідеальний день» (1892 р.). Крім того, з 1882 р. видавав газету «Надія Світу», а в 1903р. Патон заснував «Асоціацію більшої надії», ставши її президентом до своєї смерті у 1922 р. [1; 2, с. 106–107].

Отже, Джон Патон був постаттю, якій було притаманне незалежне мислення, тому він не тримався рамок певної конфесії, а діяв згідно розвитку власних релігійних переконань.

Список використаних джерел

1. Autobiography of John H. Paton. 1915.
URL: <https://ed5015.tripod.com/JWPatonJohnH18.htm>.
2. Chryssides G. D. Historical Dictionary of Jehovah's Witnesses. Toronto, Plymouth, UK : The Scarecrow Press, 2008. 169 p.

ВПЛИВ ПОЛІТИКИ УКРАЇНІЗАЦІЇ НА ЗБЕРЕЖЕННЯ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ УКРАЇНИ

І.В. Подолянюк

здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти факультету історії і права

І.В. Чернікова

кандидат історичних наук, доцент кафедри історії України

Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди
Харків, Україна

Збереження культурної спадщини є важливим показником розвиненого суспільства. На хвилі українізації в умовах атеїстичної кампанії радянської влади ентузіастам вдавалося зберігати культурну спадщину України для подальших поколінь. Це питання є досить актуальним в умовах воєнних дій на території України та руйнації об'єктів культурної спадщини України.

Політика українізації сприяла створенню системи державних установ з охорони пам'яток історії та культури в Україні, формуванню законодавства у цій ниві. Значний інтерес викликають збірники документів «Охорона історико-культурної спадщини України на сучасному етапі: Концептуальна розробка», «Історико-культурна спадщина України (XIX – поч. ХХ ст.)». Наведені матеріали дозволяють простежити тогочасні реалії охорони пам'яток в УСРР, процес створення нормативних актів та концептуальних засад збереження культурної спадщини України.

Саме роки українізації (1920-ті рр.) були сприятливими для відродження та розвитку пам'яткоохоронних інституцій, і це засвідчила їх зростаюча кількість. Відбувається активне становлення та розвиток державних

інституцій зі збереження культурної спадщини (Всеукраїнського комітету охорони пам'яток мистецтва й старовини – ВУКОПМИСу та Губернських комітетів охорони пам'яток мистецтва й старовини – ГУБКОПМИСів, Крайових інспектур з охорони пам'яток матеріальної культури, Українського комітету охорони пам'яток культури – УКОПК, Республіканського комітету охорони та збереження історико-культурних, архітектурних і археологічних пам'ятників УРСР) [2, с. 150].

Завдяки українській інтелігенції, культурним діячам, музеєзнавцям, громадськості та їх активному співробітництву з державними пам'яткоохоронними органами та місцевими громадськими осередками, здійснювалося масштабне виявлення, дослідження та збереження археологічних пам'яток, використання архітектурних та історичних об'єктів культурної спадщини [1, с. 51].

На жаль все це відбувалося в складних умовах атеїстичної кампанії радянського уряду зі нищення церков, монастирів, вилучення дзвонів. Вже наприкінці 1920-х рр. розпочинається кардинальний спад зацікавленості радянського уряду у збереженні культурної спадщини. До середини 30-х рр. XX ст. тоталітарний режим штучно ліквідував майже всі установи, діяльність яких була скерована на охорону та збереження пам'яток історії та культури української нації [3, с. 35].

Отже, політика українізації надала збереженню культурної спадщини України законного статусу, сприяла формуванню системи державних установ та організацій, які мали на меті максимально зберегти та врятувати пам'ятки історії та культури українського народу.

Список використаних джерел

1. Вечерський В. В. Українська спадщина: Історико-культурне есе. К. : Видавництво Ін-ту проблем сучасного мистецтва, 2004. 340 с.
2. Нестуля О. О. Особливості пам'яткоохоронного руху в Україні 1917 – 1991 рр. та актуальні завдання збереження історико-культурної спадщини на сучасному етапі // Стратегія українського державотворення. Філософсько-політологічний та економічний аналіз. Філософія. Економіка. Політика. Освіта: Зб. наук. пр. Київ – Полтава : «АСМІ», 2000. С. 147–160.
3. Чернікова І. В. Унесок громадськості у справу охорони та вивчення культурної спадщини Харківщини (1920-ті – початок 1930-х років) // Праці Центру пам'яткознавства НАН України і Українського товариства охорони пам'яток історії та культури. 2009. С. 23–36.

Гусак О.В., Чернікова І.В. Війна Росії на теренах України у працях сучасних дослідників	212
Клочко Т.П., Чернікова І.В. Становище жінки в суспільно-політичному житті незалежної України	214
Красновський М.С., Серяков С.О. Процес формування ворожого ставлення до національних меншин в умовах тоталітаризму: образ ворога-поляка на Харківщині (1920-1930 рр.)	215
Лужецька М.О., Чернікова І.В. Сучасний історичний дискурс ОУН/УПА в українському контексті боротьби за європейську ідентичність	218
Москальова А.О., Чернікова І.В. Сучасні українські історичні дискурси: суть та значення на прикладі Другої світової війни	220
Орловський Р.В. Біографія Джона Патона – співробітника Чарльза Тейза Рассела, засновника Товариства Вартової Башти	222
Подольняк І.В., Чернікова І.В. Вплив політики українізації на збереження культурної спадщини України	223
Сопельняк А.С. Бурштин і південно-східний Бурштиновий шлях в науковому доробку Ярослава Романовича Дашкевича	225
Харламов М.І., Чиркіна М.А. НКВС УСРР та Український Військовий Округ: взаємодія з питань пожежної охорони у 1925-1929 роках	226
Шило А.Т., Михальчук Р.Ю. Нацистські табори як спосіб покарання «ворогів Рейху»	227
Секція 10. Роль молодого вченого в становленні корпоративної культури наукової спільноти	230
Верещинська А.І., Мельничук С.Л. Емоційне вигорання у соціальних працівників	230
Гноянко Т.А., Волинець Н.В. Рекомендації щодо удосконалення професійного педагогічного спілкування вчителя із школярами молодшого шкільного віку	231
Золотарьов А.П., Лупаренко С.Є. Принципи командотворення в науково-педагогічній діяльності викладача закладу вищої освіти	233
Ліповуз І.М., Сиско Н.М. Спілкування майбутніх соціальних працівників	234
Петраківський П.С., Мельничук С.Л. Роль благополуччя військовослужбовців	236